

[Socialministeren.]

Medlem igen. Han plumper i paa ny med følgende Udtalelse, som findes i Tidenden Sp. 533:

„Jeg vil om hele dette Forhold sige, at hvis Kommunerne vil hjælpe her, saa maa det være i ganske isolerede, enkeltstaaende Tilfælde paa Grundlag af en virkelig omhyggelig Undersøgelse af alle de særlige Omstændigheder, som kan tale for Hjælpen“ — ja, selvfølgelig — „og den maa ydes paa den bevilgende Kommunes egen Bekostning. Med andre Ord, skal der hjælpes, maa det være gennem Hjelpekassen; men det bør være en enestaaende Undtagelse, at dette sker; thi de offentlige Kasser maa ikke blive legaliserede Kontingentbetalere til de private Forbunds Krigskasser.“

Nu er det ærede Medlem altsaa, da han selv har tilladt offentlige Kasser, nemlig Hjelpekasserne, at yde Fagforeningskontingenter, nødt til at hale i Land paa sit oprindelige Angreb, men havner saa til Gengæld i den juridisk set rene Haabløshed. Thi der findes ingen som helst Regel i den gældende danske Forsørgelseslovgivning, hvorefter den samme Hjælp bliver lovlig, naar den ydes paa den bevilgende Kommunes egen Bekostning, og ulovlig, naar den ydes af denne Kommune paa en anden Kommunes Vegne. Det findes ikke. Denne Konstruktion er ganske vilkaarlig uden nogen Art af Tilknytning til Loven og fabrikeret for at redde det ærede Medlems for hans senere Optræden overfor mig saa uheldige Resolution af 1927. Men dertil kommer, at en saadan Konstruktion giver helt urimelige Resultater. Thi hvis de omhyggelige Undersøgelser nu har ført til, at en fattigunderstøttet kan komme ud af Fattigvæsenet og maaske faa varigt Arbejde, saa kan en Kommunalbestyrelse efter det ærede Medlems nykærnedede Teori overhovedet intet gøre, selv om den gerne vilde, og selv om Manden er forsørgelsesberettiget i Opholdskommunen; thi ifølge Hjelpekasseloven kan han ikke faa Hjælp fra Hjelpekassen, før der er gaaet tre Maaneder efter Fattighjælpens Ophør, og Fattighjælpen kan ikke bringes til Ophør, fordi vedkommende skal i Arbejde, før den kan bringes til Ophør, og det kan han først komme, naar Kontingentet er betalt, men dette maa efter det ærede Medlems Teori ikke Fattigvæsenet, men kun Hjelpekassen betale, og den maa altsaa efter Loven heller ikke betale før efter tre Maaneders Forløb.

Ja, hermed skal jeg stoppe. Det ærede Medlem har i sine Angreb paa mig i denne

Sag været lidt for ivrig og lidt for lidt kendt med Loven og Profeterne, herunder desværre sin egen Resolution. Det ærede Medlem bør overhovedet ikke lave privat politisk Agitation paa rent saglige administrative Fortolkninger, specielt ikke overfor undertegnede, der ved, at jeg overhovedet altid bestræber mig for at administrere og fortolke Loven uden nogen som helst uvedkommende Hensyn til højre eller venstre, Ven eller Fjende, høj eller lav.

I sin Kritik af Hjelpekassernes Administration omtalte det ærede Medlem Hr. Krag dernæst et Eksempel fra Aarhus og spurgte mig, om jeg ikke her finder Anledning til at forlange dette Forhold nærmere undersøgt. Ministeriet kender intet til denne Sag, og nogen Klage fra nogen Side har ikke foreligget; men jeg skal gerne indhente en Udtalelse fra den almindelige Tilsynsmyndighed med den kommunale Administration, altsaa Amtet, og derefter overveje, om der er Grund til at gribe ind, hvad man for øvrigt netop med den gældende Hjelpekasselovgivning ikke kan sige i Regelen at opnaa meget ved, medens der bliver bedre System i Tingene, hvis det ærede Medlem vil vedtage mit nye Forslag om offentlig Forsorg.

Men hvor kan det for øvrigt være, at det ærede Medlem nu pludselig bliver saa ivrig efter at undersøge Hjelpekassernes Administration? Det ser mig lidt underligt ud, og det kan heller ikke skjules, at det ærede Medlem i hele sin Tale er fuldkommen blind for, at der i dette Land gives en Mængde Tilfælde, hvor der ikke udbetales for stor, men for ringe eller slet ingen Understøttelse, trods Lovens klare Bud og Forudsætninger. Det ærede Medlem vil endda kunne finde Eksempler i sin egen Valgkreds. Mon jeg ikke f. Eks. skulde invitere det ærede Medlem til at foretage sammen med mig og vedkommende Amtslæge en lille Rejse for at se, under hvilke Forhold man enkelte Steder i Vestjylland forsørger trængende paa Anstalter, tager sig af aandssvage o. s. v.? Eller er det virkelig saaledes, at det ærede Medlem af politiske Grunde kun låder, som om han interesserer sig for, at de trængende ikke faar for meget, men ikke for, at de ikke faar for lidt? Man fristes til at spørge, naar man læser hans voldsomme Angreb altid til den Side og den fuldkomne Tavshed til den anden Side. Socialreformen vil vise, at jeg interesserer mig for begge Sider af Sagen.

Det ærede Medlem Hr. Krag nævnte i Slutningen af sin store — men ikke gode — Tale i det Afsnit, der vedkom mig, at den